

ยาเสพติดให้โทษที่ได้จากพืชที่แพร่ระบาดในปัจจุบัน-ฝิ่น

คณะกรรมการเผยแพร่ความรู้และผลงานทางวิชาการผ่านสื่อมวลชน ม.มหิดล
(ศ.ดร.เพ็ญศรี เหมือนวงศ์ญาติ ม.มหิดล)

ฝิ่น เป็นพืชล้มลุกอายุ 1 ปี ออกดอกออกผลแล้วต้นจะตาย ต้นฝิ่นสูง 1-1.5 เมตร ชอบขึ้นในที่อากาศหนาว ใบ เป็นใบเดี่ยว กล้ายผักกาดหอมแก่ ๆ ดอกเดี่ยว มีกลีบดอกหลายสี เช่น สีขาว แดง ม่วง กลีบดอกร่วงง่าย ผล เป็นแคปซูล กลมหรือรี มีเมล็ดรูปไต สีขาวหรือสีเทา หรือม่วงคล้ำ ขนาดเล็กเป็นจำนวนมาก ในเมล็ดมีน้ำมันชนิดไม่ระเหย

ฝิ่นดิบ เป็นน้ำยางที่กรีดจากผลฝิ่นที่จะเริ่มสุก กรีดในตอนเช้ามีดด้วยมีดกรีดฝิ่น กรีดเปลือกผลตามขวางหรือตามยาว น้ำยางสีขาว จะไหลออกมา จะแข็งตัวและเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลได้รวดเร็วมาก วันรุ่งขึ้นเก็บรวบรวมเรียก "ฝิ่นดิบ" หนึ่งผลของฝิ่นจะได้ฝิ่นดิบประมาณ 20-25 มิลลิกรัม ฝิ่นดิบมีรสขม ที่เป็นรสเฉพาะตัวและกลิ่นเหม็นเขียว.

นำฝิ่นดิบมาทำเป็นฝิ่นสุกหรือฝิ่นยา ในฝิ่นยาจะต้องมีแอนไฮดราสมอร์ฟิน ไม่น้อยกว่า 10 % และไม่มากกว่า 10.5 % ถ้าฝิ่นสุกมีแอนไฮดราสมอร์ฟินสูงกว่า 10.5% ให้เติมฝิ่นสุกที่มีเปอร์เซ็นต์ของมอร์ฟิน ต่ำลงไป หรือใส่สารที่ทำให้ความเข้มข้นของมอร์ฟินลดลง เช่น น้ำตาลไหม้ ฝิ่นสุกนี้ใช้ทางยา เช่น ใช้เตรียมผงโคเวรสสำหรับรักษาบิด และทิงเจอร์ฝิ่นการบูร แก้อาการท้องเสีย และเตรียมเป็นยาอื่น ๆ.

เมล็ดฝิ่น

เมล็ดฝิ่น เรียก POPPY SEED หรือ MAW SEED ลักษณะเป็นเมล็ดสีขาวหรือสีนวลหรือสีน้ำตาลเงิน เกือบดำมีขนาดเล็กมาก รูปไต ในเมล็ดฝิ่นไม่มีอัลคาลอยด์ ฝิ่นมีน้ำมันเมล็ดฝิ่นถึง 50% ใช้เป็นน้ำมันปรุงอาหาร เช่น ใช้เตรียมน้ำสลัด ทำเป็นน้ำมันชกเงา ส่วนกากที่เหลือจากการบีบน้ำมัน ใช้เลี้ยงวัวควาย เมล็ดนอกจากบีบน้ำมันแล้ว ใช้แต่งหน้าขนมเค้กและเป็นอาหารนกพิราบ.

ฝิ่นยา

ฝิ่นยา เป็นยาเสพติดที่ออกฤทธิ์กดประสาท เป็นยาเสพติดประเภท 2 ผู้ที่ติดฝิ่นร่างกายจะทรุดโทรม ตัวผอม ซีดเหลือง ดวงตาเหม่อลอย ริมฝีปากเขียวคล้ำ อ่อนเพลีย ง่วงซึมเศร้า ขี้เกียจ ถ้าติดฝิ่นเป็นระยะเวลายาวนานชีพจรเต้นช้า ความจำเสื่อม อารมณ์แปรปรวน

ถ้าไม่ได้เสพฝิ่น จะมีอาการหงุดหงิด อ่อนเพลียไม่มีแรง ทูรนทูราซ ม่านตาขยายผิดปกติ ปวดตามกล้ามเนื้อ และกระดูก ปวดบิดในท้องอย่างรุนแรง บางคนลงแดง คือทั้งอาเจียนและถ่ายเป็นเลือด หายใจลำบาก ชักหมดสติ ในสมัยก่อนมีโรงยาฝิ่น ปล่อยให้ประชาชนที่มีเงินมาก ๆ เข้าไปนอนสูบฝิ่น ส่วนผู้ที่ยากไร้แต่ติดฝิ่น ก็รอซื้อ "ขี้ฝิ่น" ที่เหลือจากการเผาไหม้ในกล่องสูบฝิ่น เพื่อนำไปจุด (กิน) ในท้ายอยากและบรรเทาอาการทูรนทูราซ.

ฝิ่น เป็นพืชล้มลุกอายุ 1 ปี ออกดอกออกผลแล้วต้นจะตาย ต้นฝิ่นสูง 1-1.5 เมตร ชอบขึ้นในที่อากาศหนาว ใบบนใบเดี่ยว คล้ายผักกาดหอมแก่ ๆ ดอกเดี่ยว มีกลีบดอกหลายสี เช่น สีขาว แดง ม่วง กลีบดอกร่วงง่าย ผล เป็นแคปซูล กลมหรือรี มีเมล็ดรูปไต สีขาวหรือสีเทา หรือม่วงคล้ำ ขนาดเล็กเป็นจำนวนมาก ในเมล็ดมีน้ำมันชนิดไม่ระเหย

ฝิ่นดิบ เป็นน้ำยางที่กรีดจากผลฝิ่นที่จะเริ่มสุก กรีดในตอนเช้ามีคด้วยมีดกรีดฝิ่น กรีดเปลือกผลตามขวางหรือตามยาว น้ำยางสีขาว จะไหลออกมา จะแข็งตัวและเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลได้รวดเร็วมาก วันรุ่งขึ้นเก็บรวบรวมเรียก "ฝิ่นดิบ" หนึ่งผลของฝิ่นจะได้ฝิ่นดิบประมาณ 20-25 มิลลิกรัม ฝิ่นดิบมีรสขม ที่เป็นรสเฉพาะตัวและกลิ่นเหม็นเขียว.

นำฝิ่นดิบมาทำเป็นฝิ่นสุกหรือฝิ่นยา ในฝิ่นยาจะต้องมีแอนไฮดราสมอร์ฟิน ไม่น้อยกว่า 10 % และไม่มากกว่า 10.5 % ถ้าฝิ่นสุกมีแอนไฮดราสมอร์ฟินสูงกว่า 10.5% ให้เติมฝิ่นสุกที่มีเปอร์เซ็นต์ของมอร์ฟิน ต่ำลงไป หรือใส่สารที่ทำให้ความเข้มข้นของมอร์ฟินลดลง เช่น น้ำตาลไหม้ ฝิ่นสุกนี้ใช้ทางยา เช่น ใช้เตรียมผงโคเวรสสำหรับรักษาบิด และทิงเจอร์ฝิ่นการบูร แก้อาการท้องเสีย และเตรียมเป็นยาอื่น ๆ.

เมล็ดฝิ่น

เมล็ดฝิ่น เรียก POPPY SEED หรือ MAW SEED ลักษณะเป็นเมล็ดสีขาวหรือสีนวลหรือสีน้ำตาลเงิน เกือบดำมีขนาดเล็กมาก รูปไต ในเมล็ดฝิ่นไม่มีอัลคาลอยด์ ฝิ่นมีน้ำมันเมล็ดฝิ่นถึง 50% ใช้เป็นน้ำมันปรุงอาหาร เช่น ใช้เตรียมน้ำสลัด ทำเป็นน้ำมันชกเงา ส่วนกากที่เหลือจากการบีบน้ำมัน ใช้เลี้ยงวัวควาย เมล็ดนอกจากบีบน้ำมันแล้ว ใช้แต่งหน้าขนมเค้กและเป็นอาหารนกพิราบ.

ฝิ่นยา

ฝิ่นยา เป็นยาเสพติดที่ออกฤทธิ์กดประสาท เป็นยาเสพติดประเภท 2 ผู้ที่ติดฝิ่นร่างกายจะทรุดโทรม ตัวผอม ซีดเหลือง ดวงตาเหม่อลอย ริมฝีปากเขียวคล้ำ อ่อนเพลีย ง่วงซึมเศร้า ขี้เกียจ ถ้าติดฝิ่นเป็นระยะเวลายาวนานชีพจรเต้นช้า ความจำเสื่อม อารมณ์แปรปรวน

ถ้าไม่ได้เสพฝิ่น จะมีอาการหงุดหงิด อ่อนเพลียไม่มีแรง ทรมานทรมาย ม่านตาขยายผิดปกติ ปวดตามกล้ามเนื้อ และกระดูก ปวดบิดในท้องอย่างรุนแรง บางคนลงแดง คือทั้งอาเจียนและถ่ายเป็นเลือด หายใจลำบาก ชักหมดสติ ในสมัยก่อนมีโรงยาฝิ่น ปล่อยให้ประชาชนที่มีเงินมาก ๆ เข้าไปนอนสูบฝิ่น ส่วนผู้ที่ยากไร้แต่ติดฝิ่น ก็รอซื้อ "ขี้ฝิ่น" ที่เหลือจากการเผาไหม้ในกล่องสูบฝิ่น เพื่อนำไปจุด (กิน) ให้หายอยากและบรรเทาอาการทรมานทรมาย.